RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.626 van 20 oktober 2015
in de zaak A. 212.997/XIV-35.796

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Soenen
kantoor houdend te 9000 Gent
Vaderlandstraat 32
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juli 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 124.924 van 27 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.673 van 14 juli 2014.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco*AdvocaatCarmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Haegeman, die *loco* advocaat Bruno Soenenverschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 september 2013 in hoofde van de

verweerders een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) van 4 februari 2013 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 oktober 2013 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 27 mei 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 4 september 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 9*ter*, § 3, 5°, 39/2, § 2, en 39/65 van de vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat blijkens de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van die wet niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van die bepaling. In het meergenoemde artikel 9*ter*is geen voorwaarde te vinden dat reeds een beslissing moet zijn genomen over die vorige aanvraag.

De verzoekende partij is van oordeel dat haar standpunt steun vindt in de voorbereidende werken, waarin herhaaldelijk wordt gewezen op de bekommernis van de wetgever om het indienen van opeenvolgende regularisatieaanvragen te ontmoedigen. Zij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat in het bestreden arrest ten onrechte het bestaan van een beslissing over een eerdere aanvraag wordt vereist.

Beoordeling

5. Artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet luidt:

> "§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
> […]
> 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, is het niet vereist dat over de eerste aanvraag reeds een beslissing is genomen. Indien over de eerste aanvraag nog geen beslissing is genomen, zal dat alsnog gebeuren wanneer de tweede aanvraag niet-ontvankelijk is verklaard. Het gaat dan over dezelfde elementen als de tweede aanvraag, zodat die elementen hoe dan ook worden onderzocht.

6. Te dezen is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 februari 2013 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet

niet-ontvankelijk verklaard met de aanvankelijk bestreden beslissing van 4 september 2013 met als motivering dat op 15 april 2013 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 16 december 2009, dat de huidige verweerders bij hun nieuwe aanvraag stukken voegen waaruit blijkt dat hun gezondheidssituatie ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 16 december 2009, dat in de beslissing van 15 april 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene en dat de nieuwe aanvraag dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat de voornoemde beslissing van 8 januari (lees: 15 april) 2013 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 september 2013 werd vernietigd, dat die beslissing dus retroactief uit het rechtsverkeer is verwijderd, dat de aanvankelijk bestreden beslissing in de huidige zaak is gesteund op het motief dat in de beslissing van 15 april 2013 reeds uitspraak is gedaan over dezelfde opnieuw ingeroepen medische elementen en dat de aanvankelijk bestreden beslissing in de huidige zaak van 6 maart (lees: 4 september) 2013 dus haar rechtsgrond verliest en daarom nietig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus aan dat een latere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat zij op dezelfde medische elementen is gesteund als de eerdere aanvraag, indien over die eerste aanvraag een beslissing is genomen. Zoals hiervoor is uiteengezet, volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en is het niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen. Door dit te miskennen, is artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet met het bestreden arrest geschonden.

Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

V. Rechtsplegingsvergoeding

7. De verzoekende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van de verweerders. Ter terechtzitting vragen de verweerders deze minstens te beperken tot het minimumbedrag van 140 euro.

8. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

> "§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:
> 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om hetbedrag van de vergoeding te verlagen;
> 2° de complexiteit van de zaak;
> 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.
> Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.
> […]."

Te dezen genieten de verweerders juridische tweedelijns-bijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verweerders als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verzoekende partij toont geen van de in de voormelde bepaling voorziene situaties aan die het verantwoorden van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 124.924 van 27 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerders worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euroen een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**